

Gjölstad gård, Hölen den 21 oktober 1947

166
116303

Herr Overlæge Johan Scharffenberg
Oslo

I Dagbladet for den 20 ds. ser jeg Leif Lyng Bruun's innlegg i anledning Deres redegjørelser i Morgenbladet om Hjemmefrontens mishandlinger av landssvikere efter frigjøringen.

Deres innlegg i Morgenbladet har jeg ikke læst, men at der i aller høieste grad er grunn til å påtale enkelte av hjemmefrontfolkenes oppførsel efter frigjøringen er sikkert.

Først vil jeg henwise til min skrivelse til Dem av 20/5 iår, og hvorav De ser at jeg som siktett for landssvik har hatt et fengselsopphold på henimot 11 måneder.

Jeg kan fortelle Dem at i den tid jeg var på Ilebu fra 4/6 til 25/8-45 blev der av hejmefrontsmedlemmer drevet en mishandling og tortur med fangene som sikkert i mange tilfeller kan sidestilles med den behandling som fangene i okkupasjonstiden fikk på Grini av tyskerne.

Hvad behandlingen o Ilebu angår så kan jeg uttale mig av erfaring. Uten noen foranledning blev endel fanger i syke og gamlegjengen mishandlet og prylt av Hjemmefrontmann Vidar Kranstad. Tilslutt grep en av svenskesoldatene inn og stoppett sadisten.

Selv fikk jeg ved denne anledning sparkett og slått løs höire nyre. Her refererer jeg til 5 röntkenfotografier som blev tatt. Da jeg på grunn av denne mishandling av en N. S. læge og jössing overlægen blev på ubestemt tid erklæret for arbeidsudyktig, blev min på forhånd knappe brödrasjon satt ned til omtrent det halve. Fra Helserådet på Ilebu foreligger der en erklæring om at den rasjon jeg da blev satt på var helt utilstrekkelig og sterkt helsenedbrytende.

Kranstad er 3 gange av mig blitt anmeldt med oppgivelse av vidne til politiet, men politiet har det med å miste eller forlegge disse anmeldelsene. Så her kommer jeg ingen vei.

Av de avsakte domme i landssviksaker ser jeg tilsvarende forseelser som Kranstad's blir straffett med mange års fengsel.

Overlæge Johan Scarffenberg, Oslo.

Når jeg har fremholdt hvad der passerte mig så er det ikke fordi det er et isolerett tilfelle. Langt alvorligere forteelser med døden tilfølge er forekommet på Ilebu. Men utöverne ser det ut til er retslig beskyttet av fagforeningen Hjemmefronten ". Idag er jeg avskåret fra adgang til pressen, så der ingen anledning er for mig til å si ifra.

Den i min skrivelse til Dem av 20/5 nevnte gruppe har nu tatt min sak i sin hånd og jeg har grunn til at regne med at jeg om ikke så lenge vil bli fullt ut rehabiliterett.

Efter det jeg unner okkupasjonen i medfør av det mig da påla det oppdrag av den britiske kontrastjonaje fikk greie på om de nu efter frigjøringen stornasjonale, og det jeg som fange på Ilebu også fikk anledning til å se av hjemmefrontmedlemmers sadistiske tilbøieligheter gjør at jeg idag bare må føle forakt for disse personer. Jeg vil vel neppe noensinde komme til at forandre denne mening.

Da jeg forstår at De nu og da er innom Morgenbladets redaksjon og i tilfelle De skulle ønske videre opplysninger så har jeg intet imot at Arthur Rathe gjør Dem bekjendt med det han måtte ønske å opplyse om av det jeg har gjort ham bekjendt med.

Ajbenkslag til Rathe.

Med høiaktelse.

Johan Faye.

P. S. Uten noensomhelst tilknytning til N. S. og sterkt misbilligende N. S. bevegelsen og dennes samarbeide med tyskerne var det ganske interessant på Ilebu å komme N. S. så nær inn på livet. Og gå iblandt dem som en av " deres egne " efter deres nederlag. Stor setté må jeg si de oppførte sig rolig og verdige. De var jo svært uvisse og i min tid på Ilebu så viste de jo ikke hvad myndighetene ville gjøre med dem. Der var jo enkelte fanatikere iblandt dem som sogar forsvarte Qvisling fullt ut da all hans gemenhet blev opprullet i retten. Sådanne kunne også forsvare Gestapister.

Men alle trodde at arrestasjonen var helt forbigående og at myndighetene nærmest holdt dem fengslet for å beskytte dem. På slutten av min tid på Ilebu (august 1945) begyndte sogar nazister som senere har fått 10 - 20 års fengselt å bli utålmodige og mene at nu måtte folk være falt såvidt til ro at de kunne løslates. Jeg har absolutt det inntrykk at omskoleingen som der så smukt ble skrevet om i begynnelsen blir helt forfeilet, dertil så jeg og forstod jeg så meget av mit opphold på Ilebu. Bitterheten og uviljen imot samfunnet sitter for fast til det. Men det er jo ikke tidligere N. S. medlemmer alene om. " Alle " synes nu for mig å være misfornöiet.

Når jeg skriver til Dem, så er der intet forbud fra mig om å benytte det jeg opplyser om. Men som De vet så er alt om gruppen innen British Intelligence Service uhyre konfidentielt.

B. I. S. styrke er jo først og fremst baserett på at man intet vet om hvem der er tilknyttet denne etterretningstjeneste og hvordan den arbeider. Det er dette som også for mig har vanskeliggjort den siktelse som er reist imot mig. ,

Hölen den 21/10-47

Alan Foy